

råd, som ikke skønnedes fuldt at leve op til lovens bestemmelser.

I juni 1997 blev det i henvendelse fra Tobaksskaderådet til Sundhedsministeriet oplyst, at 7 kommuner havde meldt tilbage til Tobaksskaderådet vedrørende initiativer der efterfølgende var taget i de pågældende kommuner. Yderligere en kommune og et amt har siden meldt tilbage om opfølgning til Tobaksskaderådet.

Samtidig med at Tobaksskaderådet meddelte resultatet af undersøgelsen til ministeriet, meddelte rådet, at man sammen med Kræftens Bekæmpelse og Hjerteforeningen ville følge undersøgelsen op med en undersøgelse af hvordan reglerne fungerer i praksis på udvalgte institutionsområder. En række undersøgelser om rygregler blev gennemført i 1997: i børnehaver, dagplejehjem, grundskoler og efterskoler, erhvervsskoler og gymnasier samt på sygehuse.

Overnævnte undersøgelser viser, at kommuner og amter i stor udstrækning har fastsat bestemmelser om røgfri miljøer i amter og kommuner inden for deres ansvarsområde.

Som jeg var inde på i mit indlæg på den netop afholdte konference »Tobak i sundhedsplanlægningen«, mener jeg at problemet i højere grad er, at de fastsatte regler ikke bliver efterlevet. Det må derfor overvejes hvorvidt der er behov for at rette direkte henvendelse til amter og kommuner i spørgsmålet.

Spm. nr. S 683

Til socialministeren (23/6 98) af:
Yvonne Herløv Andersen (CD):

»Er ministeren enig i, at det er en overtrædelse af lov om social service, når kommunerne nu efter afslutningen af kommuneforhandlingerne åbenbart mener, at der er givet grønt lys for at fastlægge den praksis, at hjælp ud over personlig hygiejne kan inddrages, uden at loven overtrædes, og vil ministeren gribe ind, for at ændre den opfattelse nogle kommuner har med hensyn til praktisk hjælp i hjemmet?«

Begrundelse

I de sidste år har der været megen turbulens omkring begrebet hjemmehjælp. I nogle kom-

muner har den visiterede hjemmehjælp til selv meget dårligt fungerende ældre mennesker været defineret til en time om ugen til personlig og praktisk hjælp, herunder rengøring. Da hjemmehjælpen ofte udebliver, træder familien allerede til i dag, hvorefter det ikke er ualmindeligt, at den tildelte hjælp inddrages. Disse forhold er efter spørgerens opfattelse hverken i overensstemmelse med lovens hensigt eller bogstav.

Svar (25/6 98)

Socialministeren (Ove Hygum, fg.):

Den enkelte kommune skal efter den sociale lovgivning sørge for, at personlig og praktisk hjælp (hjemmehjælp) ydes til personer, der på grund af nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale forhold ikke selv kan udføre disse opgaver.

Det er efter den sociale lovgivning kommunalbestyrelsen i den enkelte kommune, som har det økonomiske og indholdsmæssige ansvar for ældreomsorgen. Det betyder, at kommunalbestyrelsen skal udforme kommunens politik på bl.a. hjemmehjælpsområdet.

Inden for bistandslovens rammer og pr. 1. juli 1998 servicelovens rammer træffer kommunalbestyrelsen beslutning om det lokale service-niveau, herunder hvilke tilbud der skal stilles til rådighed, omfanget af disse, samt hvem der er berettiget til at få disse tilbud.

Kommunen skal give hjemmehjælp efter en konkret vurdering af ansøgerens behov; funktionsevne set i relation til de ydelser, som kommunalbestyrelsen har truffet beslutning om at yde målgruppen.

Der kan således være forskel fra kommune til kommune på indhold og omfang af den hjælp, der ydes til den enkelte.

Jeg kan i øvrigt henvise til socialminister Karen Jespersens svar af 24. juni 1998 på spørgsmål S 675.

Spm. nr. S 703

Til justitsministeren (25/6 98) af:
Margrete Auken (SF):

»Vil ministeren oplyse, om det i loven om Nørrebroundersøgelsen fremgår, at vidner, der ikke